

“Geen hoge hakken, geen kleedje, geen rokje, geen schmink.... Hij vertrouwde mij wel, maar de anderen niet”

8 jaar lang zat ik in een relatie met partnergeweld. Na de geboorte van mijn tweede kindje is dit geweld geëscaleerd. Ik heb er dan nog 10 maanden over gedaan om een eind te maken aan die relatie.

Daarna is het probleem nog veel groter geworden met stalking, bedreigingen enz...Mijn zoontje was 10 maand en daar stond ik dan mama van twee kindjes en terug alleen. Ik heb heel veel te danken aan mijn ouders, die hebben mij steeds opgevangen, zij stonden steeds klaar voor mij.

Mijn ex was heel jaloers, verbaal agressief, al voor de geboorte van mijn eerste kindje. Geen hoge hakken, geen kleedje, geen rokje, geen schmink “Hij vertrouwde mij wel, maar de andere niet” zei hij.

Na de geboorte van mijn zoontje is het geweld echt geëscaleerd. Ik ging terug werken, mijn huishouden, twee kindjes, het was allemaal erg veel voor mij. Hij ging toen ook werken, kwam thuis en ging in zijn bed liggen. Eiste van mij dat ik zijn eten en drinken bracht. De kinderen moest ik stilhouden. Het huishouden moest ik alleen doen, het was nooit genoeg, nooit netjes genoeg, nooit rustig genoeg. En dan vloog hij uit, en van het één kwam het andere! Hij klaagde over te weinig aandacht, ik zorgde niet goed voor hem. Hij was jaloers op de kinderen en van verbaal agressief gedrag ging het naar fysiek geweld!

Ik werkte als zorgkundige in een rusthuis, elke maand moest ik mijn loon afgeven. Hij regelde de financiën. Ik moest bedelen voor geld, voor pampers en melk. Op een gegeven moment was er geen geld meer. Al het geld was verdwenen, ik moest bij mijn schoonmoeder, bij mijn moeder, overal gaan bedelen om geld voor het huishouden? Hij maakte ook schulden in mijn naam, op een dag stond er een deurwaarder aan ons deur, en ik wist van niks. Toen ik hem daarover om uitleg vroeg werd hij razend kwaad.

Ik heb een hele zak vol met aanmaningen en papieren van deurwaarders gevonden. Er was nooit een rekening betaald, nooit. Mijn ouders hebben mij dan geholpen om de schulden af te betalen. Ook later, toen ik alleen in Antwerpen woonde zijn er nog veel schulden van hem uitgekomen, schulden die hij op mijn naam maakte.

Mijn ex had een vermoeden dat ik stappen aan het ondernemen was om hem te verlaten. Hij werd agressiever en agressiever, voor het minste kreeg ik slaag, duwen, trekken, roepen en tieren. Ook als de kinderen erbij waren.

Op een keer heeft hij mij wakker gehouden tot 3.00u 's morgens, omdat hij zin niet kreeg. Ik heb toen ook slaag gekregen. Ik kon niet meer, dit moest stoppen.

De volgende morgen heb ik de kinderen naar school en naar de creche gebracht. In de creche ben ik ingestort. Ik ben naar de politie gegaan en van de politie ben ik naar de dokter gegaan, ik heb alles laten vaststellen.

Ik heb een appartementje gevonden met de financiële steun van mijn ouders. Mijn ouders hebben het ingericht met spullen van de kringloopwinkel. Ik had alles wat ik moest hebben, zeer beperkt, de dagdagelijkse noodzakelijke dingen, geen luxe, dat is ook niet nodig. Mijn ex probeerde het terug goed te maken. Wou een deel van de zorg voor de kinderen op hem nemen, en ik ben er terug met mijn ogen open ingelopen. Als ik avonddienst had slapen de kinderen bij hem thuis, na een tijdje zei hij dat ze beter thuis konden slapen, dat hij ze wel in bed ging leggen en erbij bleef tot ik thuis was. Ik heb hem dan de sleutel van mijn appartement gegeven.

En vanaf toen is de miserie echt begonnen.

Mijn ex begon mij overal te volgen, stond altijd in de buurt van mijn huis, stuurde mij honderden sms, belde mij voortdurend enz.... Ondertussen had ik terug een sociaal leven, vrienden, vriendinnen. Koppels met kinderen. Mijn ex hield alles in het oog, wie bij mij en de kinderen op bezoek kwam, hij wist alles.

Er werd aangebeld, niemand aan de deur, een uur later, zelfde verhaal. En dat bleef maar duren. Mijn vader heeft de bel dan afgezet. Ik was bereikbaar op mijn gsm. Op een nacht hadden wij geen stroom meer, de zekeringen waren uitgevallen. Twee dagen later, terug geen stroom. Om de paar nachten hetzelfde verhaal. Bij mijn burens was er geen probleem. Op een keer vertelde mijn ex mij dat er een vriend van mij de elektriciteit 's nachts kwam uitzetten. Ik vroeg hem hoe hij dat wist, hij zei dat hij dag en nacht rondhing in de buurt om mij te beschermen.

Op een morgen hing er een handschoen vol met ketchup aan de deurklink gebonden. Er zat een gaatje in de handschoen en de ketchup drupte eruit, drup drup drup. Heel luguber, heel angstaanjagend zeker voor kinderen. De volgende morgen weer hetzelfde, dan eens met siroop, dan met confituur, dan choco, dan dit, dan dat.

Ondertussen kwam mijn ex nog steeds op bezoek bij ons, zorgde voor de kinderen. Hij was vriendelijk, lief en beschermde mij. Mijn ouders hadden schrik dat ik terug de verkeerde keuze zou maken.

Toen hebben mijn ouders gezegd: "Sofie nu heb je de keuze: ofwel kies je voor hem en heb je geen ouders meer ofwel kies je voor ons en laat je hem vallen", keihard. Ik heb mijn vader nooit zo kwaad gezien als op dat moment. Dankzij mijn ouders heb ik opnieuw de keuze kunnen maken om hem te bannen uit mijn leven.

We hebben de sloten laten veranderen. Mijn ex kon niet meer binnen. Toen viel heel het plaatje op zijn plaats, die ketchup, de elektriciteit, dat was allemaal zijn werk.. Ik woonde in een appartementsblok, soms lieten de burens de voordeur openstaan. Zo kon hij terug binnen. Hij kon in de kelder, daar stond geen slot op de deur. Hij kon mijn zekeringen afzetten. Hij bleef dat ook doen.

Hij bleef mij maar bellen, wel 20 keer op een dag en eindeloos smsen. Ik nam niet meer op. En na zoveel keer bellen en smsen dan kwam hij aan mijn deur staan en begon hij te kloppen, elke keer harder en harder en harder. Ik liet hem niet meer binnen. Wij hadden heel veel schrik in die periode. Hij kwam aan de deur staan kloppen en tieren en op een zeker moment heeft hij dan de deur ingeshot, de politie is toen langs geweest, en heeft een PV opgemaakt. Ze zijn een tijd in de buurt gebleven. Na 10 minuten, stond hij weer aan ons deur. De politie heeft hem opgepakt in de gang. Dan heeft hij vijf uur vastgezeten. Na die vijf uur stond hij daar weer.

Ik ben daar regelmatig klacht voor gaan indienen, van mijn deur foto's getrokken, De momenten dat ik zelf de politie opbelde om hulp omdat het niet meer te doen was, kwamen ze wel langs, maar ze konden daar ook niet blijven en ik sliep niet meer uit angst voor wat hij ons kon aandoen. Mijn dochter was ook heel angstig en durfde ook niet meer op haar eigen kamer. Ik lag te waken, mijn kinderen lagen links en rechts van mij. Mijn vader kwam vaak in Antwerpen slapen, om mij te beschermen. Voor de deur op een matras! Mijn broer kwam ook regelmatig slapen in Antwerpen, ik sliep niet meer van de schrik. Ik heb een officiële klacht ingediend voor stalking en dan hebben ze mijn GSM in beslag genomen om dit te kunnen staven.

Dan is dan ook effectief gebleken dat het stalking was. Hij werd daar voor veroordeeld: acht maanden voorwaardelijk.

Er zijn in die periode nog een reeks schulden uitgekomen, schulden die hij maakte maar wel op mijn naam. Ik kon geen nieuwe rekening openen omdat ik op een zwarte lijst stond. Ik ben naar het OCMW geweest, schuldbemiddeling. Ook mijn ouders hebben mij geholpen om de schulden af te betalen. In Antwerpen werd het voor mij en mijn kinderen te gevaarlijk door die stalking, wij voelden ons voortdurend bedreigd. Er is mij voorgesteld om naar het vluchthuis te gaan samen met mijn kinderen. Dit wou ik niet. In wat voor toestand zou ik dan terecht komen? Hoe zouden mijn kinderen daar opgroeien?

Ik ben dan terug in Essen gaan wonen, in de buurt van mijn ouders. We hebben daar een appartementje gezocht. Werk gezocht, nieuwe school, nieuwe creche, en de burens verwittigd dat als ze die man zagen, of als je mij hoort roepen, verwittig dan de politie, doe iets! Stilaan is de rust terug gekomen, mijn ouders waren in de buurt, ik voelde mij veilig/

En toen begon het weer van vooraf aan ...

Ik had een kerstfeestje op mijn werk met de kinderen. Ik kwam thuis, de kinderen gingen rustig kleuren en tekenen, ik was aan het strijken. Mijn nieuwe vriend was die avond bij ons en hij was eten aan het maken. Mijn gsm gaat af ... 'mijn ex' ... ik nam niet op. Een beetje later de deurbel, mijn vriend gaat opendoen en daar stonden 4 politie-agenten met getrokken wapens aan de deur. Zij hadden een oproep gekregen van hem dat ik mezelf en de kinderen iets ging aandoen. Zij zagen ook dat er bij ons niets aan de hand was. Dit heeft zich 5 of 6 keer herhaald, ook 's nachts. De politie heeft er na een tijd zelf genoeg van gekregen. Voor de kinderen was dat erg, elke keer die agenten, dat maakte indruk op hen.

Ik heb dan klacht kunnen indienen tegen mijn ex voor onrechtmatig gebruik maken van de hulpdiensten.

Ondertussen heb ik een stabiele relatie, mijn kinderen zien mijn nieuwe vriend als hun papa. In het begin van mijn nieuwe relatie zijn we samen naar centerparcs geweest om eens te kijken hoe dat ging, hoe reageren de kinderen op mijn vriend en andersom. Mijn moeder was ook mee. Ik had de bevestiging van mijn moeder nodig, is dit een goede man voor mijn kinderen.

Ook daar werden we constant lastig gevallen door mijn ex, hij moest mijn dochter spreken, hij controleerde op die manier ons doen en ons laten. Die druk was veel te groot op zo'n klein meisje. De kinderen en ik hadden nog steeds bang van mijn ex. Vanaf dat moment is mijn nieuwe vriend bij ons gebleven en hij is hier nog altijd. Mijn vriend en ik kunnen goed praten met elkaar, alles wordt uitgepraat. Ik heb hem leren kennen, een aangename mens, ik was daar graag bij. Een boom van een vent, ik voel mij veilig bij hem. Hij zorgt als een echte vader voor mijn kinderen, oudercontact, info-avonden, doktersbezoek, ziekenhuis, hij wil overal bij zijn. Als hij zijn stem eens verheft, naar de kinderen toe, sla ik direct in paniek. Ik kan dat niet aan. Jan heeft veel moeten incasseren en leren rekening houden met ons verleden. Wij zijn een jaar geleden getrouwd en mijn dochter was daar heel gelukkig om.

Impact van partnergeweld op de kinderen:

Mijn oudste dochter was 6 jaar en heeft alles bewust meegemaakt, zij heeft veel gezien, veel gehoord, politie over de vloer Ik heb nu met haar twee jaar intensieve therapie achter de rug. Stilaan gaat het beter met haar. Zolang ze haar papa niet moet zien gaat het goed. Mijn ex had bezoekrecht, één weekend op de twee. Na een tijdje werd dit hem teveel, de vrijdag kreeg ik telefoon dat hij pas de zaterdag kwam, de zondagmorgen telefoon met de vraag of ik ze niet wou komen halen, het ging niet meer. Een tijd later had mijn ex geen woning meer. Ik heb een tijdje de kinderen één dag om de 14 dagen naar Het Huis (neutrale bezoekerimte) in Antwerpen gebracht.

Mijn ex mocht daar de kinderen zien onder begeleiding. Mijn zoontje ging daar graag naartoe, ze hebben daar alles, fietsen, go-carts enz. Zijn papa was daar bijzaak.

Na een tijdje is mijn ex daar ook weggebleven. Op dit moment heb ik de volledige voogdij, de kinderen zien hun papa niet meer.

Tijdens die weekends zorgde mijn dochtertje voor haar broertje. De papa keek niet om naar het kind. Nu moet ik nog steeds tegen haar zeggen 'Ik ben de mama' Ik moet de zorg voor hem op mij nemen. Mijn dochtertje is nog steeds overbezorgd naar haar broertje toe, ze zou alles voor hem doen omdat hij toch niks tekort zou komen, nu nog steeds.

Na één van die weekends kwam mijn dochter thuis en ik voelde dat er iets was. Ook op school merkten ze dit op. Een therapeute van het CKG (Centrum voor kindenzorg en gezinsondersteuning) kwam langs, en die mevrouw heeft mijn dochter aan het praten gekregen, mijn dochtertje was midden van stad Antwerpen buitengezet, zonder geld zonder gsm. zij had hem iets misdaan, iets miszegt. Ze was pas 6 jaar.

Ik heb dit ter sprake gebracht bij de rechtbank. 'Ja mevrouw, bewijs dat eens', psychologisch geweld naar kinderen toe kan je niet bewijzen.

Toen we nog in Antwerpen woonden heeft mijn ex de deur ingetrapt, mijn dochtertje kon dit alles niet meer aan. Zij had schrik, ik zag haar wegwijnen, ik heb stappen ondernomen om hulp te zoeken voor haar.

Eerst bij het CGK (Centrum voor kindenzorg en gezinsondersteuning) in Antwerpen, daar waren lange wachtlijsten, ik kon daar niet terecht.

Ondertussen was ik naar Essen verhuisd en daar heeft het CKG huishulp voor haar opgestart.

Maar zij sloot zich af, ze konden niet tot haar doordringen. Ze vroegen mij wanneer het de laatste keer was dat ik haar had gestraft, ik had daar geen idee van. Dat was al zo lang geleden, heb ik die eigenlijk ooit gestraft? De mevrouw van het CKB zei dat mijn dochtertje op neutraal stond, ze had haar eigen emoties uitgeschakeld om mij te sparen. Ze liet niet meer zien of ze boos, blij of verdrietig was. Zij was gewoon een heel braaf, stil kind. Ze had zichzelf uitgeschakeld.

De mevrouw van het CKG heeft ooit aan haar gevraagd of ze bang is van papa. Zij antwoorde dat ze daar heel bang van was, ze vertelde ook dat mama helemaal geen bang had van papa. Terwijl ik daar heel erg bang van had, maar blijkbaar heb ik dat niet overgezet op mijn kinderen en daar ben ik fier op.

Ze hebben mij doorverwezen naar TEJO in Antwerpen. Mijn dochter is daar goed gehopen! Momenteel staat mijn dochter nog steeds onder begeleiding van het CLB, als we zien dat ze terug instort moeten we actie nemen. Zij is geen kind meer, ze praat als een volwassene. Ze heeft dan ook veel meegemaakt.

Mijn zoon heeft gedragstoornissen, voor een deel aangeboren, maar ook door die situatie, ook al was hij toen nog zo klein hij draagt daar de gevolgen van. Ik heb 4 jaar een strijd geleverd, vier jaar geprocedeerd, voor alles, zelf voor buisjes in de oren van mijn zoon, hij had 7 oorontstekingen gehad na elkaar. Maar ik had de toestemming van de vader nodig. Mijn ex wou dat niet.

Mijn zoon is nu ingescheven in het bijzonder onderwijs, ook daar heb je de handtekening voor nodig van de papa. Ook daar heb ik moeten voor vechten. Weer een advocaat, weer naar de rechtbank.

De rechtbank heeft hem altijd opnieuw kansen gegeven, 4 jaar lang.

Hij is veroordeeld voor stalking, voor slagen en verwondingen met werkbekwaamheid tot gevolg. Ze hebben hem bij een overval betrappt, bij een wapendiefstal enz...

Er zijn veel instanties waar je terecht kan, CAW, SGG, Slachtofferhulp en 1712, ik ben overal geweest. Het zijn allemaal lieve mensen die het goed bedoelen, maar niemand kan je helpen, niemand... Mochten deze instanties samen werken dan zouden die problemen misschien opgelost geraken. Nu moet je je eigen weg zoeken tot je iemand vindt die je verder helpt. Iedereen geeft je goede raad maar echt geholpen ben je niet. Mocht ik mijn ouders niet gehad hebben, ik zou ook niet geweten hebben wat ik moest doen.

Misschien is praten een manier om er vlugger uit te geraken. Ik praat veel over mijn verleden als slachtoffer, en dat maakt wel wat los bij de mensen. Pas als je met je eigen verhaal naar buiten komt, zie je hoeveel mensen in een slechte relatie zitten.

Door mijn verhaal te vertellen wil ik andere slachtoffers een hart onder de riem steken. Er is nog een toekomst na een relatie met geweld. Mijn kinderen zijn altijd mijn kracht geweest, om door te gaan met mijn leven.